

ikke vil sælge og for at undgaa Overenskomst forlanger en urimelig Pris for Jorden. I saa Tilfælde bør der formentlig være en Appellinstans. — Man foreslog derfor indsat følgende Tilføjelse: »Saafremt saadan Overenskomst ikke opnaas, fastsættes Prisen af Statens Jordlovsudvalg efter Forhandling med Parterne«. — Ændringsforslaget forkastedes imidlertid med 32 St. mod 17, efter at Ordføreren havde modsat sig det, idet han udtalte, at det i Virkeligheden gik ud paa »at omstøde den i Lovforslaget anerkendte Ejendomsret til Præstegaardsjorderne for de sønderjydske Sognemenigheder«. Landstinget vedtog derpaa Loven i Folketingets Affattelse med 38 St. mod 21.

30. Lov, hvorved dansk Rets Regler om Danefæ udvides til at gælde for de sønderjydske Landsdele. (Undervisningsministeren). [A. Sp. 7779—C. Sp. 2875, 2955].

Fremsat i *Folketinget* $\frac{26}{7}$ (F. Sp. 9253). 1. Beh. $\frac{27}{7}$ (F. Sp. 9379). 2. Beh. $\frac{27}{7}$ (F. Sp. 9391). 3. Beh. $\frac{28}{7}$ (F. Sp. 9525). *Oversendt til Landstinget*. 1. Beh. $\frac{1}{8}$ (L. Sp. 2831). 2. Beh. $\frac{2}{8}$ (L. Sp. 2959). 3. Beh. $\frac{2}{8}$ (L. Sp. 2964). Loven stadfæstet 7. August 1922. (Lov-Tid. Nr. 370).

Det oplyses i Bemærkningerne, at Retsreglerne om Danefæ i Sønderjylland og i Danmark hviler paa ensartet Grundlag, nemlig henholdsvis Jydske Lov 2, 113 (»Hitter nogen Mand Sølv eller Guld, enten i Høje eller efter Plov eller nogen anden lunde, da skal Kongen det have«), og Danske Lov 5—9—3 (»Guld eller Sølv, som findes enten i Høje, eller efter Ploven, eller andet Steds og ingen kender sig ved, og kaldes Danefæ, det hører Kongen alene til og ingen anden«). Den videre Udvikling paa det fælles Grundlag har dog været forskellig.

I Danmark er Regelen i Danske Lov 5—9—3 blevet bestemt nærmere ved Forordning af 22. Marts 1737, der fortolker, hvad der skal forstaaes ved Danefæ — nemlig »Guld, Sølv, Metal og anden Skat, som findes enten nedgravet eller forborgtet i Jord, Skov, Mark, Hus eller andet Steds, og ingen kender sig ved« — og ved Kancelliplakat af 7. August 1752, hvorefter Finderen er berettiget til fuldkommen Betaling fra Statens Side, hvilket i Praxis er forstaaet som fuldkommen Godtgørelse for Fundets materielle Værdi (Metalværdi o. l.) samt en efter Omstændighederne større eller mindre Dusør. Derhos er det gennem Praxis fastslaaet, at Nationalmuseet er den Institution, der alene har Ret til at kræve Danefæ udleveret, og som